

lem bekendt, at der i Folketingets Udvalgs Betænkning fandtes en Udtalelse om, at den Omstændighed, at disse to Forslag, som vare af finansiell Betydning, have været fordelte mellem begge Ting, maatte betragtes som en af Grundene til, at der ikke kom noget ud af dem, og da jeg ved, at det ærede 11te kongevalgte Medlem lige saa vel som jeg ønsker, at der skal komme noget ud af Sagen, vil han maaske ogsaa forstaa og ikke føle sig stødt over, at jeg med Tilslutning af de øvrige Medlemmer af Regeringen fandt, at det vilde være hensigtsmæssigt i Aar at forelægge meget begrænsede Lovforslag og forelægge dem samlede i det andet Ting. Jeg haaber virkelig, at der skal komme et tilfredsstillende Resultat frem; men naturligvis kan jeg — idet jeg henholder mig til, hvad jeg i en lignende Anledning havde Lejlighed til at udtale for nogle Dage siden — ikke give det ærede Tings Medlemmer nogen absolut Garanti i den Henseende, men de allernærmeste Dage maa nødvendigvis komme til at vise det, hvis vi virkelig skulde komme til et Resultat med Hensyn til de større Forslag, som Regeringen har forelagt i det andet Ting. Jeg haaber, at det ærede kongevalgte Medlem vil føle sig tilfredsstillet med disse Udtalelser, det er i alt Fald kun af Interesse for de Sager, som jeg efter Ævne skal se at bringe til en gunstig Afslutning, at jeg har valgt den Form, som det ærede Medlem havde nogen Anledning til at kritisere.

Hedemann: Jeg takker den højtærede Minister for de Ord, han henvendte til mig angaaende Krigsministerens Stilling, idet jeg for saa vidt er beroliget angaaende Opdæmningen af Arealet i Kallebodstrand. Men oprigtig talt var det ikke det, jeg lagde Vægt paa. Hvad jeg lagde Vægt paa, var Spørgsmaalet om Linien Amagerbro—Langebro, og angaaende denne fik jeg ikke noget rigtigt Svar. Den højtærede Krigsminister er ikke nævnt i Lovforslaget; hans Samtykke er altsaa ikke direkte sat som Betingelse for Koncessionens Givelse. Men da Regeringen er nævnt, og da baade den højtærede Indenrigsminister og den højtærede Krigsminister ere Medlemmer af Regeringen, er det mit Haab, at den højtærede Indenrigsminister ikke vil give nogen Koncession, som maatte være imod den højtærede Krigsministers Ønske.

Indenrigsministeren (Bramsen): Derom kan der jo ikke være nogen som helst Tvivl, og jeg kan godt afgive den Erklæ-

ring, at der overhovedet ikke vil blive givet Eneret til denne Bane, uden at Krigsministeren har givet sit Samtykke dertil.

H. N. Hansen: Ogsaa jeg takker den højtærede Minister for hans Besvarelse af det af mig stillede Spørgsmaal, og jeg skønner særlig paa, at den højtærede Minister her har gentaget, hvad han har sagt mig underhaanden, at det har været ham pinligt i Aar at fremsætte de Lovforslag, vi i Fjor beskæftigede os med, andetsteds. Jeg paaskønner, at dette er blevet fremhævet her, og jeg finder, det er rigtigt, at det blev udtalt her, idet den højtærede Minister selvfølgelig har haft gode Grunde dertil. Jeg kan kun ikke anerkende det rigtige i, at det omtalte Forslag, fordi det har finansiell Betydning, skal forelægges først i det andet Ting. Det forekommer mig, at Forslag om Jærnbaneanlæg lige saa vel kunne behandles først her som i det andet Ting. Jeg kunde tænke mig, at et Jærnbaneanlæg berørte saa mange forskellige Forhold, at man kunde finde Grund til først at forelægge det i det andet Ting. Men Anlæg som de, vi beskæftigede os med i Fjor, Ordningen af Banegaardsforholdene i Kjøbenhavn og Korsør, hvortil kom Ordningen af Forholdene ved Hellerup, ere saa selvstændige Sager, at det forekommer mig, at der er al Grund for Regeringen til at sige, at de lige saa godt først kunne behandles af Landstinget, og at der derfor var god Grund til at forelægge dem først her. Jeg rejste dog ikke dette Spørgsmaal for at kritisere, hvad der er gjort i saa Henseende, idet det jo ligger i Regeringens Haand. Jeg ønsker kun at minde om, at vi med stor Omhu havde behandlet disse Forslag i Fjor. Den ærede Minister vil vistnok ogsaa erkende, at det ikke kan siges om os, som det er blevet sagt, at vi vare Skyld i, at der ikke kom noget ud af Sagens Behandling. Det forholder sig i Virkeligheden saaledes, at det Arbejde, Udvalget gjorde, førte til en lykkelig Ændring af den Plan, som den Gang var fremme, og saa vidt jeg har kunnet følge Sagen, kom navnlig Korsør-Sagen, grundet paa Landstingets Arbejde, frem i en Skikkelse, som var heldigere end den, hvori den forelaa i Fjor. Det er derfor jeg som sagt med en vis Længsel ser efter, hvorledes disse Sager komme frem, fordi vi i Fjor gjorde et vigtigt Skridt for at faa dem til at glide videre, og ligesom jeg har fremhævet dette for Korsørsagens Vedkommende, benytter jeg Lejligheden til at sige,